

BROUMOVSKÝ **BIM**

INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

CENA – DOBROVOLNÁ ... DĚKUJEME ZA VÁŠ PŘÍSPĚVEK

ROČNÍK 11 - **ČERVEN** 2019 – ČÍSLO **06**

Událost tisíciletí

Třináct dětí, které o Letnicích 2019 přistoupí k Prvnímu svatému přijímání, se zapíše do dějin Broumavska. Aktuální třetí tisíciletí, které započalo před devatenácti lety, takový počet dětí ještě nezažilo. A výhled do nedaleké

budoucnosti žádné, a to třeba alespoň přiblížení se letošnímu počtu malých katolických prvkomunikantů, nenaznačuje. Radujme se a děkujme. A pokračujme.

P. Martin Lanži

Kázání z Domu sv. Marty

Vatikán. Po delší době papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty opět kázal. Komentoval evangelium z úterý 21. května (Jan 14,27-31a) o pokoji, který dává Ježíš svým učedníkům a je jiný než ten, který dává svět.

Petrův nástupce si vzal podnět z prvního liturgického čtení ze Skutků apoštolů (14,19-28) popisujícího útrapy a souzení svatého Pavla v Malé Asii. Zdá se, jakoby život v pronásledováních a souzeních postrádal pokoj - začal František - avšak poslední blahoslavenství praví jasně: »Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vylhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte« (Mt 5,11-12).

„Ježíšův pokoj souvisí s životem v pronásledování, se souzením. Je to pokoj, který spočívá hodně hluboko, velmi hluboko pod vším ostatním. Pokoj, který nikdo nemůže odejmout. Darovaný pokoj je jako hlubina v moři, jehož hladina se zmítá vlnami. Žít v pokoji s Ježíšem znamená mít tuto vnitřní zkušenost, která zůstává za všech zkoušek, ve všech obtížích i souzeních.“

Pouze tak – pokračoval papež – je možné po-

rozumět způsobu, jakým svoji poslední hodinu prožívali svatí a svědkové, kteří podstupovali mučednictví jako pozvánku na svatbu. Toto je dar Ježíšova pokoje, který nemůžeme dosáhnout lidskými prostředky. Např. jako když u lékaře dostaneme prášky na spaní. Je to něco jiného, co působí v nitru Duch svatý a uděluje sílu.

„Ježíšův pokoj nás učí jít v životě vpřed. Učí nás

trpělivosti. Strpení je slovo, kterému dost dobře nerozumíme a které je silně křesťanské; znamená nést na sobě. Nést na svých bedrech život, těžkosti, práci – všechno bez ztráty pokoje. Nést, ba dokonce mít odvalu pokračovat. Tomu lze rozumět, jen když je v nitru Duch svatý, který nám dává Ježíšův pokoj.“

Pokud se však necháme strhnout nervozitou – řekl dále papež - pokoj ztrácíme. Máme-li totiž v srdci pokoj příslibený Ježíšem, a nikoli ten, který dává svět či peníze na bankovním účtu, můžeme čelit těm nejhorším zkouškám dokonce i s úsměvem srdce.

„Člověk, který žije s tímto pokojem, nikdy neztrácí humor. Umí se smát sobě, druhým i svému vlastnímu stínu. Všem se usmívá. Tento smysl pro humor je velmi blízký Boží milosti. Ježíšův pokoj je v každodenním životě. Ježíšův pokoj má i v soužení onu špetku humoru, který nám umožňuje zhluboka dýchat. Kéž nám Pán dává tento pokoj, který pochází z Ducha svatého. Ježíšův vlastní pokoj, který nám pomáhá snášet a nést v životě mnohé těžkosti.“

www.radiovaticana.cz/21.05.2019

Farní den 2019

sobota 15. června

kostel ve Vižňově
a fara v Ruprechticích,

za účasti generálního
vikáře Královéhradecké
diecéze Mons. Jana Paseky

15:30 – pobožnost litaní
(kostel sv. Anny ve Vižňově)

**16:30 - program na faře
v Ruprechticích**

Vlak z Broumova jede v 16:02 a přijíždí do Ruprechtic v 16:13. Zpáteční vlak z Ruprechtic do Broumova jede v 17:45 a v 19:46.

Sladké a slané občerstvení je vítáno.

LAUDATO SI' XLVI. encyklika papeže Františka o ekologii VII. Trojice a vztahy mezi tvory

238. Otec je posledním zdrojem všeho, milující a komunikativní základ všeho, co existuje. Syn, který Jej odráží a skrze něhož je všechno stvořeno, se spojil s touto zemí, když nabyt podoby v Mariině lůně. Duch, nekonečné pouto lásky, je vnitřně přítomen v srdci veškerenstva, oživuje a podněcuje nové cesty. Svět byl stvořen třemi Osobami jako jediný božský princip, ale každá z nich uskutečňuje toto společné dílo podle vlastní osobní identity. Proto „když s úžasem nazíráme veškerenstvo v jeho velikosti a kráse, musíme chválit celou Trojici.“

239. Víra v jediného Boha, který je trojičním společenstvím, přivádí křesťany k myšlence, že veškerá skutečnost má v sobě trojiční stopu. Svatý Bonaventura dospěl k tvrzení, že člověk před prvotním hříchem mohl objevovat, jak každé stvoření „dovědčuje, že Bůh je Trojí“. Odráz Trojice mohl člověk rozpoznat v přírodě, „poněvadž ani ona kniha, ani jeho oko nebyly dosud zkaleny“. Tento svatý františkán nás učí, že každý tvor v sobě nosí vlastní trojiční strukturu, která je tak skutečná, že by mohla být bezděčně nazírána, pokud by pohled

lidské bytosti nebyl omezený, zatemněný a slabý. Tak před nás staví výzvu pokusit se vykládat skutečnost trojičním klíčem.

240. Božské Osoby jsou subsistující vztahy a svět stvořený podle božského modelu je osnova vztahů. Každé stvoření směřuje k Bohu, a každé živé bytosti je vlastní směřovat k něčemu jinému, takže v lůně veškerenstva můžeme potkat bezpočet stálých a tajemně propojených vztahů. To nás vybízí nejenom k úžasu nad rozmanitými pouty, které existují mezi tvory, ale vede nás také k objevení klíče k vlastní realizaci. Člověk totiž tím více roste, zraje a posvěcuje se, čím více navazuje vztahy a vychází ze sebe, aby žil ve společenství s Bohem, s druhými a se všemi tvory. Tak přijme do svojí existence onen trojiční dynamismus, který do něho vtiskl Bůh na počátku jeho stvoření. Všechno je spojeno a to nás zve k dozrávání ve spiritualitě globální solidarity, která plyne z tajemství Trojice.

Kompendium katechismu

Věřím v Ducha svatého

136. Co chce říci církev, když vyznává: Věřím v Ducha svatého?

Věřit v Ducha svatého to znamená vyznávat, že On je třetí Osoba Nejsvětější Trojice, „který je s Otcem i Synem zároveň uctíván a oslavován“. Duch svatý byl „poslán do našich srdcí“ (Gal 4,6), „abychom přijali nový život Božích dětí.“

137. Co znamená „spojené poslání Syna a Ducha“?

V nerozdílné Trojici Syn a Duch jsou odlišní, ale nerozdělitelní: od počátku do konce časů totiž, když Bůh posílá svého Syna, posílá také svého Ducha, který nás připojuje ke Kristu ve víře, abychom jako adoptivní děti nazývali Boha „Otcem“. Duch je neviditelný, ale poznáváme ho skrze jeho působení, když nám zjevuje Slovo a když působí v církvi.

138. Jak se nazývá Duch svatý?

„Duch svatý“ je vlastní jméno třetí Osoby Nejsvětější Trojice. Ježíš ho také nazývá: Duch Utěšitel (Přímiluvce, Zastánce) a Duch Pravdy. Nový zákon ho také nazývá: Duch Krista, Pána, Boha, Duch Slávy, Příslibu.

139. Jakými symboly se Duch svatý představuje?

Je jich mnoho: živá voda, která vyvěrá z probodeného Kristova srdce a napájí pokřtěné; pomazání olejem, jež je svátostným znamením biřmování; oheň, který proměňuje vše, čeho se dotkne; mrak, temný nebo zářivý, v němž se zjevuje božská sláva; vkládání rukou, jímž se uděluje Duch, holubice, která sestupuje na Krista a zůstává nad ním při křtu.

140. Co to znamená, že Duch „mluvil skrze proroky“?

Výrazem proroci se miní ti, kteří byli inspirováni Duchem svatým, aby mluvili jménem Boha. Duch přivádí prorockví Starého zákona k naplnění v Kristu, jehož tajemství odhaluje v Novém zákoně.

141. Co koná Duch svatý v Janu Křtiteli?

Duch naplňuje Jana Křtitele, posledního z proroků, který je pod jeho působením poslán, „aby připravil Pánu ochotný lid“ (Lk 1,17) a hlásal příchod Krista, Božího Syna: toho, na něhož viděl sestupovat Ducha a na něm zůstávat; „toho, který křtí Duchem svatým“ (Jan 1,33).

142. Jaké je dílo Ducha v Marii?

Duch svatý v Marii přivádí k naplnění očekává-

ní a přípravu Starého zákona na příchod Krista. Jedinečným způsobem jí naplňuje milostí a učiní její panenství plodným, aby porodila vtěleného Božího Syna. Udělá z ní Matku „úplného Krista“, to je Ježíše Hlavy a Církve jeho těla. Maria je přítomna mezi Dvanácti v den Letnic, když Duch zahajuje „poslední časy“ tím, že veřejně ukáže církev.

143. Jaký je vztah mezi Duchem a Ježíšem Kristem v jeho pozemském poslání?

Boží Syn byl pomazáním Ducha posvěcen na Mesiaše ve svém lidství již od Vtělení. Zjevuje ho svým učením a plní příslib daný Otcům; sdílí (komunikuje) jej rodící se církvi, když po svém Zmrtvýchvstání dýchne na apoštoly (Jan 20,22).

144. Co se stane v den Letnic?

Padesát dní po zmrtvýchvstání, v den Letnic oslavený Ježíš Kristus vylil Ducha v hojnosti a jasně ho ukazuje jako božskou Osobu, takže Nejsvětější Trojice je plně zjevena. Poslání Krista a Ducha se stává posláním církve vyslané, aby hlásala a šířila tajemství trinitárního společenství.

145. Co působí Duch v církvi?

Duch buduje, oživuje a posvěcuje církev, Duch lásky znovu dává pokřtěným božskou podobnost, ztracenou následkem hříchu, a dává jim žít v Kristu sám život Svaté Trojice. Posílá je kázat a organizuje je v jejich vzájemných funkcích, aby všichni přinášeli „plody Ducha“ (Gal 5,22).

146. Jak působí Kristus a jeho Duch v srdci věřících?

Kristus sdílí svého Ducha údům svého Těla, a Boží milost, která přináší své plody nového života v Kristu, podle Ducha. Konečně Duch svatý je učitel modlitby.

Rok 2019 ve farních akcích

5. ledna
Tříkrálová sbírka
6. ledna
Tříkrálový průvod
9. února
Farní ples (KD Martínkovice)
6. března
Popeleční středa – začátek postní doby
9. března
Duchovní obnova v Otovicích
19. dubna
Velkopáteční křížová cesta v Křinicích (v poledne)
21. dubna
Zmrtvýchvstání Páně
4. května
Pouť do Vamberk
12. května
Kaple pod Hvězdou – májová pobožnost; Den matek
19. května
Hvězda – májová pobožnost
24. května
Noc kostelů
26. května
Malé Svatoňovice – májová pobožnost
30. května
Nanebevstoupení Páně
25. května
„Motobohoslužba“ Otovice
7. června
Ekumenická bohoslužba, k. sv. Ducha
8. června
Svatost smíření před 1. sv. přijímáním
9. června
1. svatě přijímání; slavnost Seslání Ducha Svatého
15. června
Farní den (fara Ruprechtice)
20. června
Slavnost Božího Těla
27. července
Jakubsko-anenský víkend
28. července
Cyklopouť do Nowe Rudy
3. srpna
Křinicácká pouť
26. – 30. srpna
Farní tábor (fara Ruprechtice)
7. září
Vikariátní turnaj v malé kopané (NÁ)
13. října
Svatohubertská bohoslužba (Martínkovice)
19. října
Farní výlet (TV Noe)
9. listopadu
Den veteránů, sv. Martin (Martínkovice)

Církev a skandál zneužívání

Poznámky Benedikta XVI. z 11. dubna 2019

Ve dnech 21. až 24. února 2019 se na pozvání papeže Františka sešli ve Vatikánu předsedové biskupských konferencí celého světa, aby společně uvažovali o krizi víry a církve, vzniklé po rozšíření otřesných zpráv o deliktech, spáchaných členy duchovenstva na nezletilých. Rozsah a závažnost informací o těchto činech hluboce otřásla kněžími i laiky, což u některých z nich vedlo i k tomu, že zapochybovali o víře církve jako takové. Bylo třeba dát mocný signál a znovu se pokusit dodat důvěrohodnost církvi, která je světlem národů a silnou pomocí v zápase proti rozkladným mocnostem.

Poněvadž ve chvíli, kdy tato krize veřejně propukla a postupně se šířila, jsem měl v církvi odpovědnost jako pastýř, a přestože ji už nyní přímo nenesu, neboť jsem emeritní, nemohl jsem si nepoložit otázku, zda bych k této obnově nemohl nějak přispět jakousi retrospektivou. A tak jsem v době mezi zprávou o svolání schůzky předsedů biskupských konferencí a jejím vlastním konáním sesbíral několik poznámek poskytujících indikace, které by v této nesnadné chvíli mohly být užitečné. Po konzultaci se státním sekretářem, kardinálem Pietro Parolinem, i se Svatým otcem samotným, jsem se takto pojatý text rozhodl zveřejnit na stránkách měsíčníku Klerusblatt. Moje práce se dělí na tři části. V první se pokouším velmi stručně naznačit obecný sociální kontext této otázky, bez něhož je tento problém nesrozumitelný. Snažím se ukázat, že v 60. letech došlo k nevídanému procesu, který v dějinách co do svého rozsahu takřka nemá obdoby. Lze tvrdit, že během dvaceti let, od roku 1960 do roku 1980, došlo ke kompletnímu zhroucení do té doby platných měřítek na téma sexuality. Důsledkem toho byla určitá absence norem, o jejíž překlenutí se nyní usiluje. V druhém bodě se pokusím naznačit důsledky, které měla tato situace pro formaci a

život kněží. A nakonec, ve třetí části, podám pár hledisek na adekvátní odpověď církve.

I. Proces zahájený v 60. letech a morální teologie

1. Věci se daly do pohybu po státně nařízeném a podporovaném seznamování dětí a mládeže s podstatou sexuality. V Německu tehdejší ministryně zdravotnictví, Kate Strobel, dala vyrobit film, který za účelem podání informací zobrazil všechno, co až do té doby nebylo možno zveřejňovat, včetně pohlavního styku. Zprvu byla záměrem jen informovanost mládeže, ale brzy se z toho takřka samozřejmě stala všeobecná možnost. Podobné účinky měl také tzv. „Sexkoffer“ (kuffík sexu), program vzniklý z iniciativy rakouské vlády. Filmy se sexuální a pornografickou tematikou se staly realitou do té míry, že byly promítány i na nádražích. Pamatuji si jako dnes, jak jsem při jedné procházce v Řeznu, spatřil před velkým kinem zástup lidí, jaký byl k vidění jen za války, kdy se čekalo na nějakou mimořádnou dodávku zboží. V paměti mi také utkvělo, jak jsem na Velký pátek roku 1970 přijel do města a spatřil všude vylepené plakáty velkého formátu, na nichž byly vyfoceny dvě zcela obnažené osoby v těsném objetí.

Mezi svobodami, za které bojovala Revoluce roku 1968, byla také naprostá sexuální volnost, která již netolerovala žádnou normu. Sklon k násilí, jež byl pro tyto roky charakteristický, se úzce pojil s tímto duchovním kolapsem. V letadlech se filmy se sexuálními scénami přestaly promítat, poněvadž mezi pasažéry občas docházelo k násilnostem. A poněvadž excesy v oblékání vyvolávaly agresivitu, byla ve školách snaha zavádět školní uniformy na podporu studijního klimatu.

K fyziognomii Revoluce roku 1968 patří také fakt, že pedofilie byla diagnostikována jako přípustná a vhodná. Přinejmenším pro mládež v církvi, ale nejen pro ni, to byla po mnoha stránkách velmi těžká doba. Vždycky jsem si kladl otázku, jak se za takové situace budou mladí moci vydat cestou kněžství a přijmout ho se všemi důsledky. Rozsáhlý úpadek povolání ke kněžství v oněch letech a enormní počet odchodů z duchovenského stavu byl důsledkem všech těchto procesů.

2. Nezávisle na tomto vývoji došlo ve stejné periodě ke kolapsu katolické morální teologie, takže se církev vůči těmto sociálním procesům stala bezbrannou. Pokusím se velmi stručně naznačit průběh této dynamiky. Až do Druhého vatikánského koncilu měla katolická morální teologie přirozeněprávní základy, přičemž Písmo svaté bylo zmiňováno pouze jako pozadí či podpora. V boji, který zahájil Koncil za nové porozumění Zjevení, bylo přirozeněprávní hledisko téměř úplně opuštěno a požadovala se taková morální teologie, která by byla zcela založena na Bibli. Pamatuji se, jak jezuitská fakulta ve Frankfurtu pověřila jednoho velmi nadaného mladého otce (Bruno Schüller), aby vypracoval morálku zcela založenou na Písmu. Krásná disertace otce Schüllera podává první krok k jejímu zpracování. Následně byl otec Schüller poslán do Spojených států amerických, aby ve studiu pokračoval, ale vrátil se s přesvědčením, že systematickou morálku postavenou pouze na Bibli vypracovat nelze. Pokusil se potom podat morální teologii pragmatičtějším způsobem, avšak na krizi morálky tím odpovědět nedokázal.

Nakonec se široce ujala teze, podle níž morálka musí být formována pouze na základě účelů lidského jednání. Staré rčení „účel světi prostředky“ se nepoužívalo v tak hrubé formě, avšak koncepce, kterou vyjadřovalo, se stala zásadou. Proto nemohlo existovat nic absolutně dobrého a tím méně pak něco vždycky špatného. Platné bylo pouze relativní hodnocení. Neexistovalo už dobro, nýbrž pouze to, co v dané chvíli a podle okolností bylo relativně lepší.

Koncem 80. a 90. let nabyla krize základů a prezentace katolické morálky dramatických forem. Dne 5. ledna 1989 byla publikována tzv. „Kolínská deklarace“ podepsaná 15 katolickými profesory teologie, kteří se soustředili na několik kritických míst vztahu mezi biskupským učitelským úřadem a posláním teologie. Tento text, který zpočátku nepřekračoval hranici obvyklých námitek, se začal velice rychle šířit, ba transformovat na protest proti církevnímu magisteriu a viditelně i slyšitelně po celém světě shromažďoval potenciál opozice proti magisteriálním textům Jana Pavla II. (srov. D. Mieth, Kölner Erklärung, LThK, VI/3, 196).

Papež Jan Pavel II., který velmi dobře znal situaci morální teologie a pozorně ji sledoval, rozhodl o přípravě encykliky, která by mohla tyto věci uvést na pravou míru. Byla publikována pod titulem Veritatis splendor 6. srpna 1993 a vzbudila prudce odmítavé reakce morálních teologů. A ještě před tím Katechismus katolické církve podal systematicky a přesvědčivě morálku, kterou učí církev.

Nemohu nezmínit, že Franz Böckle, jeden z hlavních morálních teologů německého jazyka, který po svém jmenování emeritním profesorem odešel do ústraní ve svojí švýcarské vlasti, řekl na adresu možných tvrzení Veritatis splendor, že kdyby tato encyklika měla prohlásit, že existují skutky, které jsou za každých okolností zlé, pozvedl by proti tomu vši silou svůj hlas. Dobrý Bůh jej ušetřil realizace tohoto úmyslu. Böckle zemřel 8. července 1991. Encyklika byla publikována 6. srpna 1993 a skutečně obsahovala tvrzení, že existují skutky, které nikdy nemohou být dobré. Papež si byl tehdy plně vědom tíže tohoto rozhodnutí a právě tuto část svého textu ještě jednou konzultoval s odborníky nejvyššího stupně, kteří se na redakci encykliky přímo nepodíleli. Nemohla a nesměla být žádná pochybnost o tom, že morálka založená na „zvažování dober“ musí respektovat tuto poslední mez. Existují dobra, jimiž nelze disponovat. Jsou hodnoty, které není nikdy dovoleno obětovat ve jménu ještě vyšší hodnoty a které stojí nad zachovou fyzického života. Bůh je víc než fyzické přežití. Život získaný za cenu zřeknutí se Boha, život založený na nejzazší lži, není životem. Mučednictví je základní kategorií křesťanské existence a to, že v teorii, kterou zastával Böckle a mnozí další, už není morálně nutná, svědčí o tom, že tady jde o samotnou podstatu křesťanství.

V morální teologii se mezitím stala naléhavou jiná otázka: široce se ujala teze, podle níž má církevní magisterium poslední a definitivní (neomylnou) kompetenci pouze ve věcech víry, zatímco morální otázky se předmětem jeho neomylných rozhodnutí stát nemohou. Na této tezi je zajiště něco správného, co si zasluhuje další diskusi a prohloubení. Nicméně existuje určité morální minimum, které se neoddělitelně pojí k základnímu rozhodnutí víry a musí se chránit, nemá-li se víra redukovat na teorii, a naopak uznávat, že víra předchází konkrétní život. Z toho všeho plyne, jak radikálně byla zpochybněna autorita církve na poli morálky. Kdo tady upírá církvi nejzazší věroučnou kompetenci, nutí ji mlčet právě tam, kde je v sázce rozdíl mezi pravdou a lží.

Nezávisle na této otázce se v některých oblastech morální teologie ujala teze, že církev nemá ani nemůže mít svoji vlastní morálku. Tato teze říká, že každé morální tvrzení má svůj ekvivalent také v jiných náboženstvích a neexistuje tudíž žádné křesťanské proprium. Na otázku po propriu biblické morálky však nelze odpovědět tím, že pro každé jednotlivé tvrzení existuje nějaký ekvivalent v jiných náboženstvích. Biblická morálka jako taková je naopak nová a jiná než ostatní. Svéráz morálního učení Písma svatého je v posledku zakotven v Božím obrazu, ve víře v

jediného Boha, který se zjevil v Ježíši Kristu a žil lidským životem. Desatero je aplikací biblické víry v Boha na lidský život. Boží obraz a morálka jdou ruku v ruce a představují tak specifickou novost křesťanského postoje ke světu a lidskému životu. Ostatně již od počátku bylo křesťanství označováno slovem hodos. Víra je cesta, způsob života. Ve starověké církvi byl z důvodu zkažené kultury ustanoven katechumenát jako existenciální prostor, kde byla specifická a novost křesťanského způsobu života předávána a také chráněna vzhledem k tomu obecně panujícímu. Domnívám se, že i dnes je zapotřebí něčeho podobného jako společenství katechumenů, aby se křesťanský život mohl rozvinout ve svojí specifickosti.

II. První církevní reakce

1. Probíhající proces rozpadu křesťanské koncepce morálky byl dlouho připravován a dosáhl v 60. letech, jak jsem se pokusil ukázat, takové radikálnosti, která dosud neměla obdoby. Tento rozpad věroučné autority církve ve věcech morálky se musel nutně odrazit také v různých oblastech života církve. V rámci setkání předsedů biskupských konferencí celého světa je důležitá především otázka kněžského a také seminárního života. Pokud jde o problém přípravy ke kněžské službě v seminářích, došlo skutečně k rozsáhlému kolapsu její dosavadní platné formy. V některých seminářích docházelo ke vzniku homosexuálních clubs, které si počínaly více či méně otevřeně, čímž se klima v seminářích evidentně transformovalo. V jednom ze seminářů na jihu Německa žili společně kandidáti na kněžství i kandidáti na službu pastoračních asistentů. U stolu byli společně seminaristé s ženatými budoucími pastoračními asistenty, někdy za doprovodu manželek a dětí a občas i snoubenek. Takové klima v semináři nemohlo napomáhat v kněžské formaci. Svätý stolec o těchto problémech věděl, ale neměl o tom podrobné informace. Jako první krok se přijato rozhodnutí o apoštolské vizitaci v seminářích USA.

Poněvadž se po Druhém vatikánském koncilu změnila také kritéria pro výběr a jmenování biskupů, změnil se také vztah mezi biskupem a jeho seminářem. Kritériem jmenování nových biskupů byla nyní otázka, zda jsou „koncilní“, což přirozeně mohlo znamenat leccos. V mnoha částech církve je koncilní citění chápáno jako kritický či negativní postoj k dosavadní tradici, která má být nyní nahrazena novou a radikální otevřeností vůči světu. Jeden biskup, který byl dříve rektorem semináře, promítal seminaristům pornografické filmy, patrně s úmyslem uschopnit je tímto způsobem k tomu, aby byli odolnější proti chování, které odporuje víře. Existovali biskupové

- a nejenom ve Spojených státech amerických – kteří odmítali katolickou tradici jako celek a měli záměr vytvořit ve svých diecézích jakousi novou, moderní „katolicitu“. Možná stojí za zmínku fakt, že v nemálo seminářích byli studenti přistiženi, jak čtou moje knihy, považováni za nevhodné pro kněžství. Moje knihy bývaly skrývány jako škodlivé a četly se takřkajíc pod lavicí.

Vykonaná vizitace neposkytla nové informace, protože se pochopitelně spojily různé síly za účelem zamaskovat skutečnou situaci. Byla nařízena druhá vizitace, která poskytla informací mnohem víc, ale vcelku neměla žádné konsekvence. Začátkem 70. let se všeobecná situace v seminářích konsolidovala. Jen sporadicky však docházelo k nárůstu povolání, protože celkově se situace vyvíjela jinak.

2. Otázka pedofilie, nakolik se pamatuji, začala být palčivou v druhé polovině 80. let. Mezitím se ve Spojených státech rozrostla a stala veřejným problémem. Biskupové proto požádali o pomoc Řím, protože kanonické právo, jak je formuloval nový Kodex, zjevně nestačilo k přijetí nezbytných opatření. Zprvu měli římské kanonisté s touto žádostí těžkosti. Podle nich stačila na vyřízení a objasnění dočasná suspense z kněžské služby. To nemohlo stačit americkým biskupům, protože dotyčný kněz tak zůstával v jurisdikci biskupa a byl považován za jeho podřízeného. Obnova a prohloubení trestního práva, které bylo v novém Kodexu velice utlumené, si razily cestu jen pomalu.

K tomu přistoupil jeden zásadní problém, který se týkal samotné koncepce trestního práva. Za „koncilní“ byl považován takzvaný „garantismus“. To znamená, že měla být zaručena především práva obviněných, a to v míře, která fakticky znemožňovala jejich odsouzení. Jako protiváha k často nedostatečné možnosti teologů se hájit, bylo jejich právo na obranu v duchu garantismu natolik rozšířeno, že bylo takřka nemožné je odsoudit.

Dovolím si v tomto bodě jeden stručný excursus. Ve vztahu k rozšíření pedofilních deliktů bývá zmiňován jeden Ježíšův výrok: »Kdo by svedl ke hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří věří ve mne, pro toho by bylo lépe, aby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře« (Mk 9,42). Ve svém původním významu tento výrok nemluví o svádění dětí k sexuálnímu účelu. Termín „nepatrní“ označoval v Ježíšově jazyku prosté věřící, jejichž víra mohla být otržena intelektuální pýchou těch, kteří se považují za inteligentní. Ježíš tady proto ráznou pohrůzkou trestu chrání dobro víry před těmi, kteří ho poškozují. Moderní uži-

tí těchto slov samo o sobě není pomýlené, ale nesmí zatemnit jejich původní smysl. Ten totiž zřetelně proti všemu garantismu ukazuje, že je důležité a potřebné zaručovat nejenom právo obviněného. Důležitá jsou rovněž drahocenná dobra, jakým je i víra. Vyvážené kanonické právo, jež odpovídá Ježíšovu poselství v jeho celistvosti, proto nesmí být garantistické pouze ve vztahu k obviněnému. Musí chránit také víru, která je rovněž důležitým dobrem. Správně vystavené kanonické právo proto musí obsahovat dvojí garancie: právní ochranu obviněného a právní ochranu dobra, které je v sázce. Je-li tato samo o sobě jasná koncepce dnes představena, obvykle naráží na hluchotu a lhostejnost, pokud se má jednat o právní ochranu víry. Zdá se, že v obecné koncepci práva už víra není dobrem, které je třeba chránit. To je zneklidňující situace, o níž musejí pastýři církve vážně přemýšlet a uvažovat.

Ke stručným zmínekám o stavu kněžské formace ve chvíli veřejného propuknutí krize bych nyní chtěl přidat pár indikací, týkajících se evoluce kanonického práva v této věci. Delikty kněží spadají do kompetence Kongregace pro klérus. Poněvadž v ní tehdy garantismus široce dominoval, dohodli jsme se s papežem Janem Pavlem II. na možnosti přisoudit kompetenci v těchto deliktech Kongregaci pro nauku víry dokumentem „*Delicta maiora contra fidem*“. Tato atribuce umožňovala také maximální trest, tedy propuštění z duchovenského stavu, což nebylo možné v rámci jiných právních kompetencí. Nejednalo se o nějakou eskamotáž, aby bylo možno hrozit maximálním trestem, nýbrž o důsledek toho, jakou váhu má víra pro církev. Je důležité mít na paměti, že tímto deliktem klerika je v posledku poškozována víra: pouze tam, kde už jednání lidí neurčuje víra, jsou takové delikty možné. Závažnost trestu však předpokládá také jasný důkaz o spáchání deliktu, což požaduje garantismus, který zůstává v platnosti. Jinými slovy: legitimní hrozba maximálního trestu nutně potřebuje vlastní kárný proces. Tím se ovšem žádalo příliš jak od diecézí, tak od Svatého stolce. Stanovili jsme tedy určitou minimální formu kárného procesu a nechali otevřenou možnost Svatému stolci, aby si mohl vyhradit konání procesu v případě, že by diecéze či metropolita nebyly s to jej vést. V každém případě však byl proces verifikován Kongregací pro nauku víry, aby byla garantována práva obviněného. Nakonec jsme však během plenárního zasedání Kongregace vytvořili odvolací instanci, abychom také my měli možnost se proti procesu odvolat. Poněvadž toto vše skutečně přesahovalo síly Kongregace pro nauku víry a docházelo k prodávám, kterým bylo nutno vzhledem k závažnosti matérie zamezit, pustil se papež František do dalších reforem.

III. Několik hledisek

1. Co máme dělat? Máme vytvořit nějakou jinou církev, aby bylo možné věci napravit? Tento experiment se již uskutečnil a selhal. Jedině láska a poslušnost našemu Pánu Ježíši Kristu mohou ukazovat správnou cestu. Zkusme proto nově a hlouběji pochopit, co od nás Pán chtěl a chce.

Za prvé bych řekl, že kdybychom obsah biblicky založené víry chtěli opravdu co nejvíce syntetizovat, můžeme říci: Pán nám začal prokazovat lásku, do níž chce zahrnout veškeré stvoření. Protilek na zlo, které ohrožuje nás a celý svět, může nakonec spočívat pouze v tom, že se svěříme této lásce. Ta je pravým protilekem na zlo. Síla zla se rodí z našeho odmítání Boží lásky. Vykoupen je ten, kdo se svěří Boží lásce. Naše nevykoupená existence stojí na neschopnosti milovat Boha. Naučit se milovat Boha je tedy cestou k vykoupení lidí.

Pokusíme-li se nyní nyní tento podstatný obsah Božího zjevení podat trochu šířeji, mohli bychom říci, že první základní dar, který nám víra nabízí, spočívá v jistotě, že existuje Bůh. Svět bez Boha nemůže být ničím jiným než světem beze smyslu. Vždyť odkud pochází všechno, co existuje? V každém případě by tomu chyběl duchovní základ. Nějak by to existovalo, ale bez jakéhokoli účelu a jakéhokoli smyslu. Neexistovalo by žádné kritérium dobra a zla. Hodnotu by mělo pouze to, co je silnější. Moc se tak stává jediným principem. Pravda nemá cenu, ba dokonce ani neexistuje. Jedině mají-li věci duchovní základ, jediné jsou-li chtěné a zamýšlené, jediné existuje-li Bůh Stvořitel, který je dobrý a chce dobro, může mít také život člověka nějaký smysl.

To že Bůh je stvořitelem a mírou všech věcí, je prvotní požadavek. Avšak Bůh, který by se vůbec nezjevil a nedal se poznat, zůstal by jenom hypotézou a nemohl by proto určovat formu našeho života. Aby Bůh byl skutečně Bohem ve vědomém stvoření, musíme Jeho zjevení v nějaké formě očekávat. Učinil tak mnohokrát a rozhodujícím způsobem, když povolal Abraháma, a usměrnil člověka v hledání Boha, který překonává veškerá očekávání: Bůh sám se stává stvořením a mluví k nám lidem jako člověk.

Takto se věta »Bůh je« stává opravdu radostnou zvěstí, poněvadž je víc než poznatkem, rodí lásku a je láskou. Přičinit se, aby si to lidé znovu uvědomili, je první a základní úkol, který nám svěříje Pán.

Společnost, ve které absentuje Bůh, tedy společnost, která Jej už nezná a zachází s Ním jako by

neexistoval, je společností, která ztrácí svoje kritérium. V naší době bylo vymyšleno úsloví „Bůh je mrtev“. Když ve společnosti zemře Bůh, stane se svobodnou, ujišťovali nás. Ve skutečnosti znamená smrt Boha ve společnosti také konec její svobody, protože umírá smysl, který udává směr. A protože mizí kritérium, jež nás usměrňuje tím, že učí rozlišovat mezi dobrem a zlem. V západní společnosti Bůh ve veřejné sféře absentuje a nenaslouchá se Mu. A proto se z této společnosti stále více vytrácí kritérium člověčenství. V určitých oblastech se pak náhle zjistí, že stalo samozřejmým dokonce to, co je zlé a člověku škodí. To je případ pedofilie. Ještě nedávno byla teoreticky považována za zcela správnou a šířila se. A nyní, otřesení a skandalizováni, uznáváme, že se na našich dětech a mládeži páchají věci, které jim hrozí destrukcí. Fakt, že se to mohlo rozšířit také v církvi a mezi kněžími, námi musí otřásat a skandalizovat nás.

Jak mohla pedofilie dosáhnout takových dimenzí? Posledním důvodem je absence Boha. Také my křesťané a kněží raději o Bohu nemluvíme, protože taková řeč nemá praktický užitek. Po otřesu Druhé světové války jsme v naší Německé Ústavě přijali jako vůdčí kritérium deklaraci o své odpovědnosti před Bohem. Půl století poté už nebylo možné přijmout kritérium odpovědnosti před Bohem do Evropské ústavy. Bůh je chápán jako stranická záležitost maličké skupiny a nesmí už být rozhodujícím měřítkem společnosti jako celku. V tomto rozhodnutí se odráží situace Západu, kde se Bůh stal privátní záležitostí menšiny.

První úkol, který plyne z morálního rozvratu naší doby, spočívá v tom, abychom my sami začali znovu žít s Bohem, obrácení k Němu a v poslušnosti Jemu. Zejména my sami se musíme znovu naučit uznávat Boha za základ svého života a neodsouvat Jej stranou jako nějaké prázdné slovo. Vtiskla se mi slova velkého teologa Hansa Urse von Balthasara, který si na jeden ze svých poznámkových lístků napsal: „Trojediného Boha, Otce, Syna a Duchu svatého nepředpokládat, nýbrž upřednostňovat!“. Vskutku, i v teologii se Bůh často předpokládá jako by byl samozřejmostí, ale konkrétně se Mu nevěnuje pozornost. Téma „Bůh“ se tak jeví jako nereálné a velice vzdálené věcem, jimiž se zabýváme. Všechno se však mění, pokud je Bůh nikoli předpokládán, nýbrž upřednostňován. Pokud není ponecháván někde v pozadí, ale uznáván za střed našeho myšlení, mluvení a jednání.

2. Bůh se stal člověkem pro nás. Lidské stvoření mu natolik leží na srdci, že se s ním spojil a konkrétně vstoupil do dějin. Mluví s námi, žije s námi, trpí s námi a kvůli nám na sebe vzal

smrt. O tom zajisté v teologii obšírně pojedná-
váme učeným jazykem a učenými pojmy. Právě
tak však vzniká riziko, že ze sebe učiníme pány
víry, místo abychom se vírou nechali obnovit a
ovládnout.

Uvažujme o tom v reflexi o ústředním bodě, kte-
rým je slavení eucharistie. Náš postoj k eucharis-
tii nemůže nebudit obavy. Druhý Vatikán právem
postavil do středu křesťanského života a existen-
ce církve tuto svátost přítomnosti Kristova Těla
a Krve, přítomnosti Jeho osoby, Jeho umučení,
smrti a zmrtvýchvstání. Zčásti k tomu skutečně
došlo, za což chceme Pánu ze srdce děkovat.

Široce však převládá jiný postoj: nikoli nová,
hluboká úcta k přítomnosti Kristovy smrti a
zmrtvýchvstání, nýbrž takové zacházení, které
velikost tohoto mysteria pustoší. Klesající účast
na nedělní eucharistii ukazuje, jak málo jsme
my, dnešní křesťané s to docenit velikost daru,
spočívajícího v Jeho reálné přítomnosti. Eucha-
ristie byla deklasována na pouhý obřad, když se
považuje za samozřejmé, že vybrané způsoby
vyžadují, aby byla podávána všem pozvaným z
důvodů jejich příslušnosti k příbuzenstvu u příle-
žitosti rodinných slavností nebo svateb či pohřbů.
Samozřejmost, s níž někteří přijímají Nejsvětější
svátost jednoduše z titulu svojí přítomnosti na
určitěm místě, ukazuje, že svaté přijímání je chá-
páno jako pouhé obřadní gesto. Pokud budeme
uvažovat nad tím, co dělat, je zřejmé, že nepotře-
bujeme nějakou jinou církev, kterou si vytvoříme.
Nezbytná je naopak obnova víry v reálnost Ježíše
Krista, který se nám daroval v této Svátosti.

Během rozhovoru s oběťmi pedofilie jsem si
stále silněji uvědomoval tuto nezbytnost. Jedna
dívka, která sloužila jako ministrantka, mi vy-
právěla, že kaplan jako její nadřízený jí během
sexuálního deliktu, který na ní páchal, řekl: „Toto
je moje tělo, dané tobě.“ Je jasné, že ona dívka
už nemohla poslouchat slova proměnění, aniž by
znovu prožila hrůzu zneužití, které na ní bylo spá-
cháno. Ano, naléhavě musíme prosit Pána o od-
puštění a prosit Jej především, aby nás všechny
naučil nově chápat velikolepost Svého umučení,
Svojí oběti. A musíme udělat všechno pro ochra-
nu daru svaté eucharistie před zneužitím.

3. A nakonec mysterium církve. V paměti zůstá-
vají slova, jimiž už takřka před sto lety Romano
Guardini vyjádřil radostnou naději, která se po-
tvrdila v něm a v mnoha jiných: „Začíná událost
nezměrného významu: Církev se probouzí v du-
ších.“ Měl tím na mysli, že církev již není takovou
jaká byla dřív, tedy pouhým aparátem, který se
prezentuje zvnějšku a je vnímán a zakoušen jako
určitý druh úřadu, avšak procitá zevnitř, v samot-

ných srdcích, nikoli jako něco vnějšího, nýbrž do-
týkajícího se uvnitř. Asi o půl století později, když
opět uvažoval o tomto hnutí, byl při pohledu na
to, co se dělo, pokoušen tuto větu obrátit a říci:
„Církev v duších umírá.“ Dnes je církev vskut-
ku nahlížena jenom jako určitý druh politického
aparátu. Mluví se o ní totiž jenom za pomoci poli-
tických kategorií, což platí dokonce i pro biskupy,
kteří formulují svoje pojetí budoucí církve z velké
části téměř výlučně politickými termíny. Krize
způsobená mnoha případy zneužití, spáchaných
kněžími, vnucuje myšlenku, že dokonce církev je
něco nepodařeného, čeho se musíme sami cho-
pit a znovu vytvořit. Avšak církev námi vytvořená
nemůže prezentovat žádnou naději.

Ježíš sám přirovnal církev k rybářské síti, kte-
rá zahrnuje ryby dobré a špatné, přičemž je na
Bohu, aby na konci oddělil jedny od druhých.
Dále je zde podobenství o církvi jakožto poli, na
kterém roste pšenice, kterou vysadil Bůh, ale
také koul, který ve skrytu zasel „nepřítel“ mezi
pšenici. Koul na Božím poli skutečně bije do
očí svým množstvím, a také špatné ryby v síti
projevují svoji sílu. Pole však přesto zůstává Bo-
žím polem a síť zůstává sítí Božího rybolovu. A
v každé době jsou a budou nejenom koul a
špatné ryby, nýbrž také Boží setba a dobré ryby.
Zvěstovat mocně a stejnou měrou obojí není fa-
lešná apologetika, nýbrž nezbytná služba pravdě.
V tomto okruhu je nezbytné odkázat k důležitě-
mu textu z knihy Zjevení sv. Jana. Dábel je tam
označen za žalobníka, který obviňuje naše bratry
před Bohem dnem i nocí (Zj 12,10). Apokalypsa
tak přejímá myšlenku, jež je středem příběhu,
který rámuje knihu Job (Job 1.2,10; 42.7-16).
Vypráví se zde, jak se dábel pokouší diskredito-
vat bezúhonnost a bohobojnost Joba jako pouze
něco vnějšího a povrchního. Právě o tom mluví
knihy Zjevení: dábel chce dokázat, že neexistují
bohobojní lidé a že veškerá bohobojnost je pouze
vnějšková. A kdyby bylo možné ji podrobit zkouš-
ce, brzo by se zdání bohobojnosti vytratilo. Příběh
začíná disputací mezi Bohem a dáblem, přičemž
Bůh poukazuje na Joba jako na bohobojného
muže. Proto dojde ke zkoušce, aby se zjistilo,
kdo má pravdu. »Vztáhni svou ruku a dotkni se
všeho, co má – argumentuje dábel – a uvidíš,
zda ti nebude zlořečit do tváře«. Bůh dopustí tuto
zkoušku, z níž Job vychází bez úhony. Dábel však
pokračuje a říká: »Kůži za kůži! Člověk se vzdá
všeho, co má, aby si zachránil život! Vztáhni však
ruku a sáhni mu na kosti a na maso: přísahám
ti, že ti bude do tváře zlořečit!« (Job 2,4). Bůh
dá tedy dáblu druhou možnost. Dopouští tak,
aby vztáhl ruku na Joba. Pouze jej nesmí zabít.
Pro křesťany je jasné, že Jobem, který za celé
lidstvo exemplárně stanul před Bohem, je Ježíš
Kristus. V Apokalypse je drama člověka předsta-

veno v celé svojí šíři. Proti Bohu Stvořiteli se stává
dábel, který diskredituje celé stvoření a celé lid-
stvo. Obrací se nejen k Bohu, ale především k
lidem slovy: „Podívejte se, co udělal tento Bůh.
Stvoření je zdánlivě dobré. Ve skutečnosti je však
jako celek plné mizérie a ohavnosti.“ Očerňo-
vat stvoření ve skutečnosti znamená očerňovat
Boha. Dábel chce dokázat, že samotný Bůh není
dobrý, a chce nás od Boha odloučit.

Aktuálnost toho, co říká kniha Zjevení je zřejmá.
Obžaloba vznesená proti Bohu se dnes soustřeďí
především do obžaloby Jeho církve jakožto cel-
ku. Takto nás od ní chce odloučit. Idea nějaké
lepší církve, kterou si sami vytvoříme, je ve sku-
tečnosti dáblův návrh, kterým nás chce odlou-
čit od živého Boha a používá k tomu prolhanou
logiku, do níž upadáme až příliš snadno. Nikoli,
církve také dnes není tvořena pouze špatnými
rybami a koulkem. Církev je Boží i dnes, a právě
dnes je také nástrojem, kterým nás zachraňuje
Bůh. Je velmi důležité stavět proti dáblům
lžím a polopravdám celou pravdu. Ano, hřích a
zlo v církvi jsou. Ale také dnes je církev svatá a
nezníčitelná. Také dnes existují mnozí lidé, kteří
pokorně věří, trpí a milují a ve kterých se nám
ukazuje pravý Bůh - Bůh, který miluje. Také dnes
má Bůh ve světě svoje svědky (martyres). Jenom
je třeba bdít, abychom je viděli a naslouchali jim.
Termín svědek (martyr) je vzat z procesního prá-
va. V procesu proti dáblu je Ježíš Kristus prvním
a autentickým svědkem Boha, prvním mučed-
níkem, jehož pak mnozí následovali. Církev je
dnes jako nikdy církvi mučedníků a tím svědkyní
živého Boha. Diváme-li se bdělým srdcem okolo
a nasloucháme, můžeme všude mezi prostými
lidmi, ale také ve vysoké církevní hierarchii nalézt
svědky, kteří se svým životem a svým utrpením
nasazují pro Boha. Lenivé srdce si jich nechce
všímát. Mezi velké a základní úkoly našeho zvě-
stování patří v mezích našich možností vytváření
životních prostorů víry a zejména jejich nalézání
a uznávání.

Žiji v malém domě, kde malá skupina lidí v ka-
ždodennosti neustále objevuje takové svědky ži-
vého Boha, a s radostí mi je také ukazují. Vidět
a nacházet živou církev je úžasný úkol, který nás
posiluje a stále znovu nám dodává radost víry.

Závěrem svých úvah bych chtěl poděkovat pape-
žovi Františkovi za vše, co dělá pro to, aby nám
nepřetržitě ukazoval Boží světlo, které ani dnes
nezapadá. Děkuji, Svatý otče!

Benedikt XVI.
11. duben 2019

Světce měsíce

Sv. Rajner z Pisy, 17. června, poustevník, 12. stol.

Narodil se kolem roku 1100 v Pise v Itálii. Otec byl bohatým obchodníkem a Rainer ve svém mládí žil značně lehkomyšlně. Uměl zpívat a miloval bujaré zábavy, na nichž vystupoval jako zpěvák i hudebník. Hrál na harfu i lyru. Uvádí se, že jako potulný zpěvák navštěvoval různé hrady i města a vystupoval dlouho do noci. Vzniklo o něm více zřejmě nezaručených legend. Úspěšně prý obchodoval jeden čas s námořníky a jednou prý z peněz ucítil smrdutý zápach.

Jiná legenda popisuje pozdější příhodu. Při ní uviděl drahokamy a perlami zdobenou tašku, která byla naplněna smolou a sírou. Náhle vzplála a smrdutý oheň nebylo možné uhasit. Pak ve své ruce ucítil nádobku s vodou a pouhých pár

kapek z ní stačilo k uhašení tašky. V následné modlitbě poprosil o vysvětlení a bylo mu odpovězeno, že taška či nádoba představuje jeho tělo; oheň, smůla a síra hříšné žádosti, které mohou být uhašeny jen slzami lítosti.

Někde se objevuje v attributech místo hořící tašky hořící hudební nástroj, ale zřejmě jde o záměnu téhož významu. Atribut láhve s vodou se může týkat jak uvedené příhody, tak i jiné legendy, podle které odhalil padělatele vína.

V mládí byl prý poslán k řeholníkovi, kterému se zpovídal neupřímně. V 19-ti letech došlo k jeho radikálnímu obrácení, pocítil výčitky svědomí, prolil mnoho slz lítosti a své obrácení začal generální svatou zpovědí.

Jedno podání se zmiňuje o setkání s benediktinským mnichem a poustevníkem Albertem z Korsiky, které ovlivnilo jeho další život. Jistě to byla zvláštní Boží milost, která mu asi v 19-ti letech pomohla na kající cestu. Začal ji horlivě jako poutník do svaté země a s rozhodnutím k asketickému životu kajícího. Nejprve však rozdělil bohatství potřebným, zřekl se vína a prý se pak postil tak, že jedl jen ve čtvrtek a v neděli. O jeho asketickém jednání se například traduje, že si ostnem propíchl jazyk, aby se lépe dokázal ovládat. Pouť do Jeruzaléma později zopakoval. Někde je uváděn jako poustevník, zdůrazňována je jeho 23letá absolutní chudoba. Uváděn je i jako mnich kláštera sv. Víta, kde také v Pise v roce 1160 zemřel. O jeho zázracích se mluví za života i po smrti. Pohřben byl v katedrále v Pise a papežem Alexandrem III. byl prohlášen za svatého.

www.catholica.cz/Jan_Chlumský,

Tohle se nemělo stát

Jak ví nejspíš úplně všichni, církví katolickou zmítají sexuální skandály.

Skandály se týkají zneužívání nezletilých. Jedna oběť promluvila, všechna mně známá média o věci mnohokrát referovala, byla zřízena tísňová linka, speciální církevní komise, příslušníci katolické hierarchie dávali rozhovory a byla vyhlášena nulová tolerance. Když si dám do google termíny „církev“ a „zneužívání“, mám dnes ráno 696 000 odkazů, což je vcelku slušné číslo, na to, že se pohybujeme v rámci českého jazyka.

Absolutně s tím souhlasím. Z těch všech hříchů desatera tento jediný mě naprosto minul, neumím si ho představit a ani si jej představovat nechci a je mi z celé situace zle. Rozhovory do médií jsem odmítal, s poznámkou, že tématu nerozumím, je mimo moji erudici a že jsem moc rád, že nemusím rozumět a nemusím na to myslet. Jiní debatovali o možné spojitosti kněžského celibátu a zneužívání. Ano, a kdyby i jen jeden jediný kněz v historii této planety se něčeho takového dopustil, tak je to neomluvitelné. Nulová tolerance. Zavřít. Potrestat ty, co jej kryli. Potrestat ty, co o tom věděli a neudělali nic. No mercy.

Mezi řádky nebo i v nich, se zdá, že svět jde vpřed, že svět se zbavil nánosů dávných mýtů, pak nánosů pověr a nyní už to poslední, co mu zbývá k dokonalosti, je zbavit se nánosů nábo-

ženství. Víme, kam jdeme, víme, jaký máme cíl a víme, že jdeme dobře, jen ty církve nám to kazí, matou lidem hlavu, straší hříchy, preláti natahují ruku po měsíci, zneužívají děti, ale jinak náš národ míří směle k vpřed.

Když jsem ta čísla viděl poprvé, zdálo se mi, že je to o dvě desetinné čárky vedle, že se museli splést. Vít Klusák a Marie Bastlová natočili dokument V síti, ve kterém se tři figurantky vydávají za dvanáctileté slečny, na sociálních sítích vytvořily falešné profily a čekaly, ve studiu, zařízeném jak dětský pokoj. Během deseti dní se jim ozvalo na dva a půl tisíce mužů, hovory se odehrály „většinou se sexuálním podtextem“, pak se v rozhovoru pro irozhlas Vít Klusák opravil a řekne, že krom jednoho to byli absolutně všichni se sexuálním podtextem. Další detaily nechci zde rozebírat, ani do klávesnice to nechci psát, přečtěte se to na irozhlasu. Nebo jinde.

Tak první, co vás napadne, je odhad, kolik je v České republice na absolutní počet dívek a slečen osmnáct minus, a kolik z nich má profily na sociálních sítích a chatuje, v absolutních číslech. Pak extrapolujete, kolik se jim všem v absolutních číslech tak asi ozve česky chatujících mužů.

Pak se vám to celé zboří a je vám zle. Takže totéž. Nulová tolerance. Zavřít. Potrestat ty, co je kryli. Potrestat ty, co o tom věděli a neudělali nic. No mercy. V druhém plánu mi z toho vyjdou cynická média a neuvěřitelně, neskutečně pokrytecká česká společnost. Opakuji, kdyby to byl jeden jediný případ v historii planety, tak je to hrůza. Ale zde, ve vztahu k církvi svatě katolické, to není tak, že zloděj křičí chyťte zloděje. Zde deset miliónů zlodějí křičí chyťte zloděje. Přeháním, jistěže, ale o kolik vlastně? Ještě tady někdo chcete debatovat o možné spojitosti kněžského celibátu se zneužíváním? Ještě tady je někdo hrdý, že je Čech? Ještě zde někdo chce říct, že jdeme směle vpřed a jen ta náboženství nám to tak trochu kazí?

Když jedu po schodech do metra a z metra, do jakých tváří jakých lidí se to vlastně dívám? Co si nosí ti všichni lidé na jezdicích schodech v myslích? Co vlastně ti všichni dělají ve volném čase? Co je za maskami mlčenlivých tváří? Co se odehraje, když si večer všichni sednou k počítači a vyřídí si poštu, co následuje pak?

Pak vám to dojde. Výsledky voleb, výsledky různých voleb. Události a věci, které byste mysleli, že se přece v českých zemích nemohou stát, a ony se najednou stanou. Pak vám to znovu dojde. Aha, no jasně. Češi. Náš národ.

www.aktualne.cz/20.05.2019

TEMPUS FUGIT ČAS UTÍKÁ

Fotografická výstava 20/5 - 13/6 Jurkovičův sál na Svatém Hostýně

Výstavu pořádá: senátorka Šarka Jelínková, europoslankyně Michaela Šojdrová,
Římskokatolická farnost - děkanství Broumov a Matice svatohostýnská

PODPOŘTE ZÁCHRANU UNIKÁTNÍCH BROUMOVSKÝCH KOSTELŮ

Podpořte záchranu světově jedinečné skupiny unikátních barokních kostelů Krištofa a Kiliána Ignáce Dientzenhoferových, postavených před 300 lety na Broumovsku.

Číslo účtu Farnosti Broumov: **20036-1180703399/0800**

Děkuji Vám za pomoc církvi v pohraničí, na Broumovsku.
P. ThLic. **Martin Lanží**, děkan Broumov

Žveme Vás na farní tábor na téma:

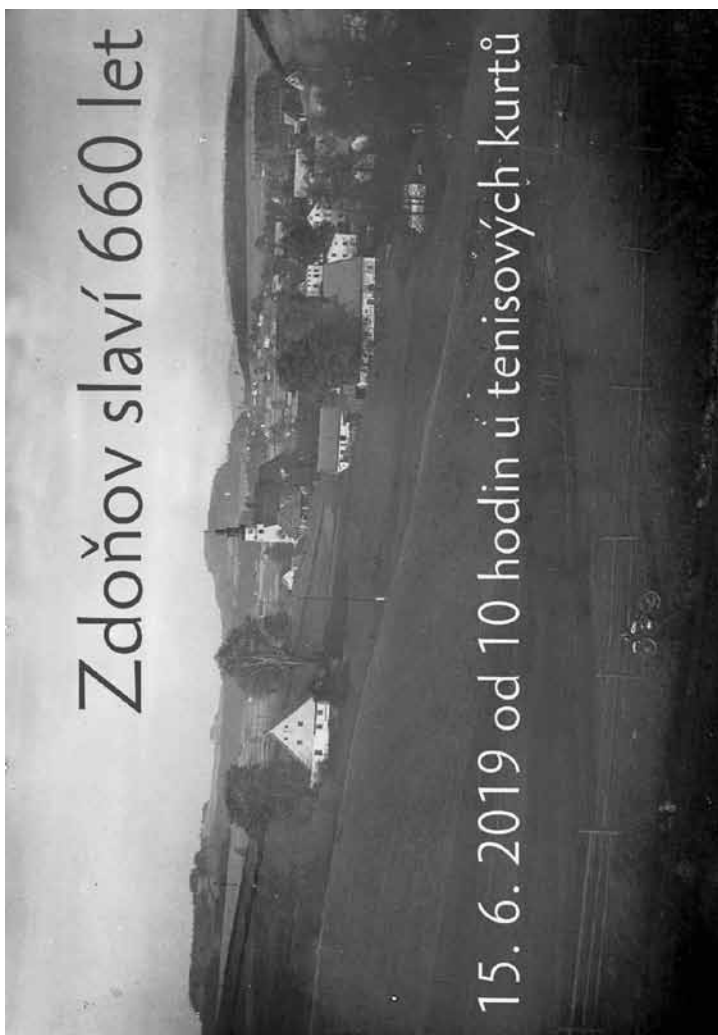
KUKY SE VRACÍ

*Kde: fara v Ruprechticích
Kdy: 26. 8. - 30. 8. 2019
Cena: 650,-
Kontakt: betka.pel@gmail.com
Více info na webu: farni-tabor-broumov.webnode.cz
Přihlášky podávejte nejdéle do 23.8. 2019*

Zdoňov slaví 660 let

15. 6. 2019 od 10 hodin u tenisových kurtů

Program

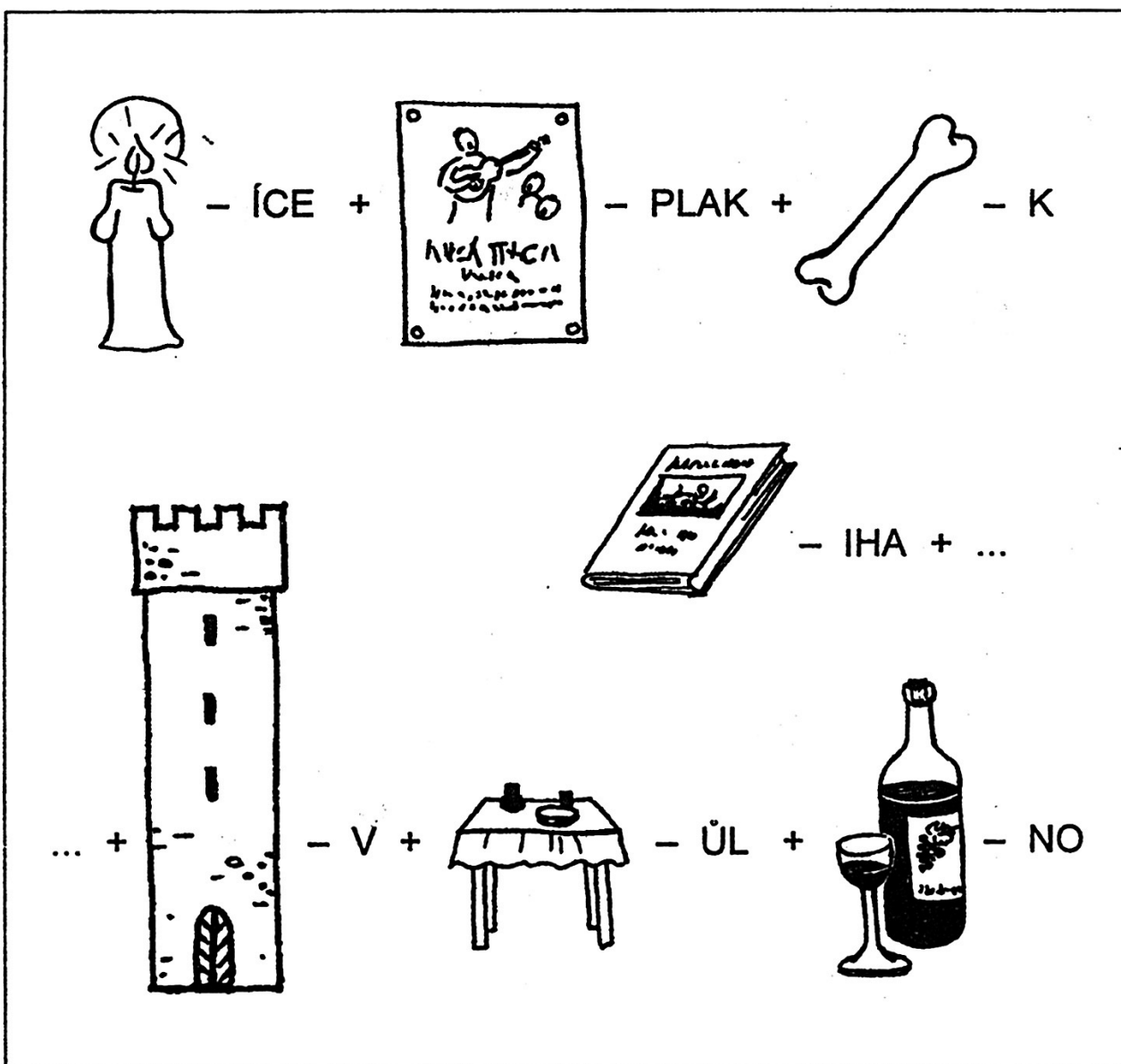
<p>sobota 15. 6. 2019</p> <p>10:00 komentovaná prohlídka „zaniklý Zdoňov“</p> <p>12:30 společné focení účastníků oslav</p> <p>13:00 oběd a občerstvení</p> <p>14:00 posezení s muzikou (skupina Za trest)</p> <p>15:00 přednáška o historii Zdoňova (PhDr. Miroslava Moravcová)</p> <p>16:00 posezení s muzikou (skupina Za trest)</p> <p>19:30 koncert v kostele Nejsvětější Trojice (Polyfonní sdružení)</p>	<p>neděle 16. 6. 2019</p> <p>českoněmecká poutní mše v kostele Nejsvětější Trojice ve Zdoňově</p>
<p>pořádá SDH Zdoňov a B.U.K. Zdoňov za podpory města Teplice nad Metují, Plzeňského prazdroje a Institutu regionální paměti z.ú., Petr Bergmann</p>	

DUCH SVATÝ DÁVÁ RŮZNÉ SLUŽBY

Každý člověk hledá v životě svou cestu ke štěstí. Někteří lidé uzavírají manželství, někteří mají své poslání jinde. Duch svatý volá každého k jiné službě a každému dává jiné dary. To proto, abychom si mohli být vzájemně užiteční.

Některé muže Bůh volá ke zvláštní službě. Aby tuto službu mohli dobře vykonávat, dostávají k tomu od Ducha svatého dar.

Jaký? To se dozvíš, když vyluštíš následující rébus:

TAJENKA: _____

NEDELNÍ BOHOSLUŽBY

	2. červen	
Otovice		08:30
Broumov, P+P		10:00
Broumov, klášter		18:00
	9. červen	
Martínkovice		08:30
Broumov, P+P		10:00
(První sv. přijímání)		
Broumov, klášter		18:00
	16. červen	
Vižňov		08:30
Broumov, P+P		10:00
Zdoňov		15:00
(cz-něm. mše sv.)		
Broumov, klášter		18:00
	23. červen	
Božanov		08:30
Broumov, P+P		10:00
(Slavnost Božího Těla)		
Broumov, klášter		18:00
	30. červen	
Vižňov		08:30
Broumov, P+P		10:00
Broumov, klášter		18:00

MĚŠ SV. V TÝDNU BROUMOV

Pondělí	xxx	xx:xx
Úterý	klášterní k.	18:00
Středa	k. sv. Václava	18:00
Čtvrtek	děkanský k.	07:00
Pátek	děkanský k.	18:00
Sobota	hřbitovní k. PM	17:00*

*V sobotu 29/06 mše sv.

i 08:30 u P+P (slavnost sv. Petra a Pavla).

Adorace: středa, sv. Václav, 18:30 – 18:45;
pátek, P+P, 18:30 – 19:30Svatost smíření: 20 min před každou mší sv.;
sobota 29/06, P+P, 09:00 – 10:30Bohoslužba
pro motocyklisty

Tradiční květnovou bohoslužbu pro motocyklisty v kostele sv. Barbory v Otovicích vedl letos poprvé někdejší broumovský kaplan P. Evermod Jan Sládek OPraem.

Ratzingerův klavír

*Stín za bílou sutanou dlouhý temný anděl
připravený aby na zakletí otevřel svět
zavřený znovu zrocenou přírodu
zase se pustit do hry zla a dobra vesmíru
s chaosem vedle svatých mučedníků
a mučedníků meluzíny gryfy a chiméry
v lodích věky věků plachtících ve světle
kdosi přichází ladit takové instrumenty*

Autor: Antoni Matuszkiewicz,
překlad: Věra Kopecká

Tempus fugit
podruhé na Moravě

Fotografická výstava Tempus fugit, která si klade za cíl poukázat na vážný technický stav jedinečného souboru sakrálních venkovských staveb na území broumovského výběžku, se po roce a půl vrátila na Moravu. Šestnáct snímků bratislavského fotografa Dana Veselského je možné od 20. května do 14. června 2019 shlédnout v Jurkovičově domě na Sv. Hostýnu. Dané 27. zastavení putovní výstavy, která kromě jiných měst navštívila Brusel, Paříž, Stockholm, ale i Ottawu, Chicago a New York, se může uskutečnit díky podpoře paní senátorky Šárky Jelínkové a europoslankyně Michaely Šojdorové.

P. Martin Lanži

Akce červen 2019

- 7. června Ekumenická bohoslužba, k. sv. Ducha
- 8. června Svátost smíření před 1. sv. přijímáním
- 9. června 1. svaté přijímání; slavnost Soslání Ducha svatého
- 15. června Farní den (fara Ruprechtice)
- 16. června Česko-německá poutní mše sv. ve Zdoňově
- 23. června Slavnost Božího Těla

Přemek

V posledních dubnových dnech letošního jara jsme si mnozí vzájemně v očích četli jednu otázku: „PROČ?“. Mnohem víc než odpověď na daný dotaz, bychom si však přáli, aby pátek 26. 4. 2019 měl naprosto jednoznačně jiný průběh. V konfrontaci s realitou Přemkovi smrti si promítáme situace, které by snad mohli být náповědou. Marně. Zbývá tedy naděje.

Jako křesťané často krát zažíváme Boží milosrdenství, zvláště ve sv. smíření. Tato naše existencionální zkušenost a víra Církve v to, že má tu schopnost – od Krista – přimlouvat se za naše bratry a sestry na druhé straně věč-

nosti, nás vede k touze jim všem nebe vymodlit. Až umřeme my, tak doufáme, že se v očistci a posléze v nebi setkáme. Nebe už nemá otázky. A ani tajemství. To je klíč k – jak my křesťané říkáme – „k blaženému patření na Boha“.

Zatím, Přemku, alespoň díky: za víc než 2 desetky let práce pro dnes jednu sloučenou, a tím pádem velice rozsáhlou broumovskou farnost. Rovněž díky všem, kdo pomohli při loučení s Přemkem.

P. Martin Lanži, děkan ŘKF Broumov

Výuka náboženství škol. rok 2018/2019, Broumov, od 7. ZÁŘÍ:

- 3. tř. (1. sv. přijímání): čtvrtek, ZŠ Meziměstí, 12:45 – 13:30, čtvrtek, fara Broumov, 13:45 – 14:30
- 4. – 6. tř.: pátek, fara Broumov, 13:00 – 13:45
- 7. – 8. tř.: pátek, fara Broumov, 13:55 – 14:30

Paypal účet farnosti
church.broumov@gmail.com

Funguje tak, že se lidem pošle tento e-mail a oni na něj pošlou peníze přes Paypal (v PayPalu se musí zadat právě e-mail). PayPal se používá při platbách po internetu, nejčastěji ve spojení s e-bayem. Má ho dost lidí a je jednoduché přes něj něco poslat.

BROUMOVSKÝ BIM INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

vychází každý 1. týden v měsíci jako měsíčník

Náměty na články můžete zaslat e-mailem na adresu: church.broumov@gmail.com, děkujeme...Vydává: Římskokatolická farnost - Děkanství Broumov.
www.broumovfarnost.czGrafický koncept: Jan Záliš, DTP a zlom: PINstudio, www.pinstudio.cz.
Tisk: vlastním nákladem. Náklad: 130 ks.
Uzávěrka: 15. každého měsíce.